

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dariusz Zawistowski (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Irena Gromska-Szuster (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi W. P.

o wznowienie postępowania w sprawie z wniosku U. P. przy uczestnictwie W. P.

o podział majątku dorobkowego zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu

Okręgowego w W. z dnia 21 kwietnia 2008 r.,

sygn. akt IV Ca (...),

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 28 stycznia 2010 r.,

zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Okręgowego w W. z dnia 24 września

2009 r., sygn. akt IV Ca (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

W dniu 17 września 2009 r. uczestnik postępowania W. P. wniósł kolejną skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w W. z dnia 21 kwietnia 2008 r. w sprawie IV Ca (...) o podział majątku dorobkowego z wniosku U. P. z udziałem W. P.

Jako podstawę wznowienia uczestnik wskazał wykrycie nowych okoliczności faktycznych i dowodów mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy tj. pisma Prezesa Sądu Rejonowego z dnia 26 czerwca 2009 r. jakie otrzymał skarżący w odpowiedzi na jego pismo oraz decyzji nr 22 Naczelnika A. z dnia 10 czerwca 1980 r.

stwierdzającej, że uczestnik postępowania jest właścicielem opisanej w decyzji nieruchomości.

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 24 września 2009 r. wydanym na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy odrzucił skargę o wznowienie postępowania jako niedopuszczalną wobec oparcia jej na okolicznościach, które nie mogą stanowić podstawy wznowienia. Wskazał, że skarga opiera się na tych samych podstawach oraz tych samych, określanych przez skarżącego jako nowe, okolicznościach i dowodach, na których opierały się poprzednie, odrzucone skargi. Stwierdził, że nie są to okoliczności faktyczne ani dowody, o których mowa w art. 403 § 2 k.p.c., bowiem Sądy obu instancji rozpoznające sprawę знаły te okoliczności, skarżący w istocie kwestionuje dokonaną przez te Sądy ocenę dowodów oraz wykładnię i zastosowanie norm prawnych a także stanowisko zajęte przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 21 kwietnia 2009 r. o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, co nie może stanowić podstawy wznowienia postępowania.

W zażaleniu na powyższe postanowienie pełnomocnik uczestnika wnosząc o jego uchylenie wskazał, że skarga o wznowienie postępowania jest konsekwencją poczucia krzywdy jakie ma uczestnik z powodu wadliwości ustaleń Sądu, oceny dowodów oraz zastosowania prawa w postępowaniu i orzeczeniu w sprawie o podział majątku dorobkowego, w którym, mimo wpisania tylko uczestnika do księgi wieczystej jako właściciela nieruchomości, Sądy uznały, że nieruchomość ta stanowi składnik majątku dorobkowego. Wprawdzie, jak stwierdza się w zażaleniu, nie może to być i nie jest przedmiotem skargi o wznowienie ani zażalenia na postanowienie o jej odrzuceniu ale powinno być wzięte pod uwagę przy ocenie starań uczestnika o uzyskanie dokumentów stanowiących podstawę skargi o wznowienie. Nowy dokument w postaci pisma Prezesa Sądu z dnia 26 czerwca 2009 r. potwierdza, że wpis uczestnika jako właściciela do księgi wieczystej w 1979 r. dokonany został po sprawdzeniu przez sąd wieczystoksięgowy dokumentów stanowiących podstawę wpisu i pismo to, we wskazanych okolicznościach sprawy, powinno być potraktowane jako nowy środek dowodowy, z którego uczestnik nie mógł skorzystać wcześniej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jak słusznie wskazuje się w zażaleniu, podstawą skargi o wznowienie postępowania nie może być negatywna ocena skarżącego dotycząca ustaleń faktycznych, oceny dowodów ani zastosowania prawa przez sądy w sprawie, której

skarga dotyczy. Także poczucie krzywdy uczestnika z powodu rozstrzygnięcia sądu w sprawie o podział majątku dorobkowego nie może stanowić podstawy skargi o wznowienie postępowania ani oceny, czy występuje wskazana przez niego podstawa tej skargi.

Dopuszczalność wznowienia postępowania z przyczyn restytucyjnych (art. 403 § 2 k.p.c.), na jakich uczestnik oparł swoją skargę, jest uwarunkowana wykryciem takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogły mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Wykrycie, o jakim mowa w art. 403 § 2 k.p.c. odnosi się do okoliczności i dowodów w poprzednim postępowaniu w ogóle nie ujawnionych i wówczas niemożliwych do ujawnienia, bo nieznanymi stronie i dla niej niedostępnymi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 1968 r. I Co 1/68, OSNC 1969/2/36, z dnia 17 stycznia 2001 r. IV CKN 1515/00 i z dnia 19 stycznia 2006 r. IV CZ 143/05, niepubl.). Okoliczności znane sądowi, który wydał orzeczenie objęte skargą o wznowienie postępowania nie mogą stanowić podstawy wznowienia określonej w art. 403 § 2 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 1999 r. I CKN 420/99, niepubl.).

Nie ulega wątpliwości, że Sądom orzekającym w sprawie o podział majątku dorobkowego uczestnika znany był fakt wpisania w księdze wieczystej jedynie uczestnika postępowania jako właściciela spornej nieruchomości jak również znane im były z urzędu podstawy i przesłanki dokonania takiego wpisu. Tym samym nie może być uznana za nową i stanowiącą podstawę skargi o wznowienie postępowania powołana przez skarżącego okoliczność jego korespondencji prowadzonej w tym przedmiocie z Prezesem Sądu w 2009 r. oraz wynik tej korespondencji w postaci pisma Prezesa z 26 czerwca 2009 r. stwierdzającego, na podstawie jakich dokumentów dokonany został w 1979 r. wpis do księgi wieczystej uczestnika jako właściciela nieruchomości oraz że wpis ten podlegał kontroli w dacie jego dokonania natomiast obecnie sąd wieczystoksięgowy nie jest uprawniony do kontroli tej czynności. Podobnie nie stanowi podstawy restytucyjnej wznowienia w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. drugi wskazany dokument, którym jest decyzja administracyjna z dnia 10 czerwca 1980 r. stwierdzająca okoliczność znaną Sądom w sprawie o podział majątku dorobkowego, a niezależnie od tego stanowiąca środek dowodowy istniejący już w czasie tego postępowania, z którego uczestnik mógł wówczas skorzystać.

Z tych wszystkich względów zażalenie jako nieuzasadnione podlegało oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.